

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/182/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4111236035
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Sidónia Sládečková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4111236035.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a členiek senátu JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Sone Vackovej, v právnej veci žalobkyne: Y. G., nar. X.X.XXXX. bytom H. XX, U., zastúpená JUDr. Petrom Koscelanským, advokátom so sídlom Fraňa Mojtu č. 24, 949 01 Nitra, proti žalovanej: Fakultná nemocnica Nitra, sídlo Špitálska 6, Nitra, IČO: 17 336 007, za účasti intervenienta na strane žalovaného: KOMUNÁLNA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefánikova 17, 811 05 Bratislava, IČO: 31 595 545, zastúpený JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava, o náhradu škody na zdraví, o odvolaní intervenienta proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 19C/19/2012-330 zo dňa 2. decembra 2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich výrokoch I. a II. p o t v r d z u j e.

odôvodnenie:

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 7.519,20 eura z titulu náhrady za bolesť a výrokom II. uložil žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 40.488,- eur z titulu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. žalobu v zostávajúcej časti zamietol. Výrokom IV. rozhodol, že o náhrade trov konania bude rozhodovať po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ust. § 420 ods. 1,2, § 444 Občianskeho zákonníka, ust. § 3 ods. 1, §4 ods. 1,2,3, § 5 ods. 1,2 a ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia a s poukazom na vykonané dokazovanie žalobe do sumy 48.007,20 eura vyhovel a vo zvyšku žalobu zamietol.

1.2 V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol, že žalobou podanou na Okresnom súde v Nitre dňa 28. 11.2011 sa žalobkyňa (v tom čase ešte maloletá, zastúpená rodičmi ako zákonnými zástupcami) domáhala vydania platobného rozkazu, ktorým by súd uložil žalovanej zaplatať jej sumu 50.788,20 eur a trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že bola hospitalizovaná u žalovanej v dňoch 31. 8. 2009 - 16. 9.2009 a počas tejto hospitalizácie jej nebola správne poskytnutá zdravotná starostlivosť, nebolo diagnostikované závažné ochorenie srdca Kawasakiho choroba a z toho dôvodu došlo u nej k závažnému a nezvratnému poškodeniu zdravotného stavu - k vývoju najzávažnejších komplikácií - obrovské vakovité rozšírenia pravej a ľavej koronárnej tepny s potvrdeným infarktom myokardu. Na základe podnetu matky žalobkyne Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou prešetril, či nedošlo k pochybeniu zo strany žalovanej pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti žalobkyni. Zo záverov oznámenia o výsledku šetrenia vyplynulo, že po zhodnotení všetkých dostupných údajov, ako aj stanoviska odborného konzultanta, nebola žalobkyni správne poskytnutá zdravotná starostlivosť. K pochybeniu došlo tým, že zdravotníckymi pracovníkmi nebola správne stanovená diagnóza, a preto aj následná liečba nebola adekvátna, čím došlo ku vzniku kardiálnych komplikácií so všetkými dôsledkami na zdravotný stav žalobkyne. Výkonom dohľadu bolo ďalej zistené, že ani zdravotná dokumentácia

nebola v období hospitalizácie vedená správne. Následne požiadala o vypracovanie znaleckého posudku znaleckú organizáciu Inštitút forenzných medicínskych expertíz s.r.o. Bratislava na posúdenie správnosti postupu žalovanej ako i na vyčíslenie bolestného a sťaženie spoločenského uplatnenia. Podľa záverov tohto posudku došlo pri liečbe žalobkyni k jednoznačnému pochybeniu na strane žalovanej a znalci v znaleckom posudku vyčíslili bodové ohodnotenie bolesti vo výške 7.519,20 eur a odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia v sume 28.920 eur. Žalobkyňa s poukazom na to, že ide o prípad hodný osobitného zreteľa s poukazom na ust. § 5 ods. 5 zák. č. 437/2004 Z.z. žiadala zvýšenie náhrady za sťažené spoločenské uplatnenie o 50%, t.j. o sumu 14.460 eur, celkovo žalovala z titulu náhrady škody na zdraví zaplatenie nemajetkovkovej ujmy vo výške 50.899 eur.

1.3 Súd prvej inštancie vydal vo veci platobný rozkaz č.k. 12Ro/380/2011-42 zo dňa 06.12.2011, ktorým vyhovel žalobe v celom rozsahu. Proti platobnému rozkazu podala odpor žalovaná, ktorá nesúhlasila so žalobou a žiadala ju ako nedôvodnú zamietnuť.

1.4 Súd prvej inštancie následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, v ktorom uviedol, že z vykonaného dokazovania mal zistený skutkový stav podľa ktorého žalobkyňa bola v dňoch 31.08.2009-16.09.2009 hospitalizovaná u žalovanej a pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti nebola v tom čase maloletej žalobkyni poskytnutá žalovanou správna zdravotná starostlivosť tým, že zdravotnými pracovníkmi nebola správne stanovená diagnóza a preto aj následná liečba nebola adekvátna, čím došlo ku vzniku kardiálnych komplikácií so všetkými dôsledkami na zdravotný stav žalobkyni. Zo znaleckého posudku (č.66/2001), ktorý predložila žalobkyňa, súd zistil, že na základe analýzy predložených lekárskeho správ bolo zistené že, že žalobkyňa prekonala závažné systémové ochorenie - Kawasakiho chorobu, ktorá je spojená so zápalom systémových ciev. Na základe analýzy zdravotnej dokumentácie žalobkyňa mala počas hospitalizácie plne vyvinuté prvé štyri zo šiestich základných príznakov vyššie uvedenej diagnózy. Z dôvodu nesprávnej diagnostiky, neboli žalobkyni podané dva základné lieky, ktoré sú základom liečby Kawasakiho choroby - kyselina acetylsalicylová a vysoké dávky imunoglobulínov. Vzhľadom na to, že tieto dva základné lieky neboli podávané počas akútnej fázy ochorenia, výrazne sa tým zvýšilo riziko poškodenia koronárnych tepien, ktoré môžu výrazne zhoršiť prognózu ochorenia. U žalobkyni došlo k vývoju najzávažnejších komplikácií Kawasakiho choroby - boli potvrdené obrovské vakovité rozšírenia pravej aj ľavej koronárnej tepny s jej uzáverom na podklade krvnej zrazeniny. Na podklade neskorších vyšetrení bol potvrdený aj infarkt myokardu s následným vývojom jazvy svaloviny srdca. Znalec ohodnotil odškodnenie (podľa zákona č. 437/2004 Z.z.) za bolesť, pričom celková výška bodového hodnotenia predstavovala celkom 520 bodov. Odškodnenie v zmysle uvedeného zákona za sťaženie spoločenského uplatnenia predstavovalo podľa predmetného znaleckého posudku celkovo 2000 bodov. V závere znaleckého posudku znalci uviedli, že komplikácie po prekonanej Kawasakiho chorobe sú trvalého charakteru. Takisto uviedli významný vplyv ochorenia na život a celkové spoločenské uplatnenie u žalobkyni, ktorá sa musí vyvarovať namáhavej fyzickej činnosti, vytrvalostným behom a aktívnemu športu. Rovnako je obmedzená pri výbere povolania, nakoľko je odporúčané zamestnanie, pri ktorom je nízky stupeň fyzickej, ale aj psychickej záťaže. Prípadná gravidita bude pre žalobkyňu v budúcnosti riziková. Rozhodnutím Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra zo dňa 5.2.2013 bola určená miera funkčnej poruchy u maloletej navrhovateľky na 50% a je fyzickou osobou s ťažkým zdravotným postihnutím.

1.5 Súd najskôr skúmal, či žalovaná je subjektom, ktorý by mal byť pasívne legitimovaný v tomto konaní a dospel k záveru, že žalovaná je poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, činnosť vykonáva prostredníctvom svojich zamestnancov a preto je v konaní o náhradu škodu na zdraví ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti pasívne legitimovaná.

1.6 Súd pribral do konania znalca z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie pediatra, MUDr. Ján Kovaľa, PhD., ktorý vypracoval znalecký posudok č. 3/2014 dňa 15.5.2014. a v ktorom uviedol, že žalovaná nestanovila správne diagnózu Kawasakiho choroby u žalobkyni, ktorej v dôsledku toho neboli podané dva základné lieky, ktoré sú základom liečby tohto ochorenia a to kyselina acetylsalicylová a vysoké dávky imunoglobulínov, ktoré znižujú výskyt najzávažnejšej komplikácie tohto ochorenia, a to poškodenie koronárnych tepien. Pretože tieto lieky neboli podané počas akútnej fázy ochorenia, výrazne sa tým zvýšilo riziko poškodenia koronárnych tepien, ktoré môžu výrazne zhoršiť prognózu ochorenia. Počas hospitalizácie v Detskom kardiocentre boli potvrdené obrovské vakovité rozšírenia pravej a ľavej koronárnej tepny s jej uzáverom krvnou zrazeninou a bol potvrdený infarkt myokardu s následným vývojom jazvy. Uviedol, že ak by bola zistená správna diagnóza a nastavená správna liečba u žalobkyni nemožno vylúčiť, či by nedošlo ku komplikáciám, ale liečbou by sa znížilo riziko komplikácií. Znalec sa stotožnil s bodovým ohodnotením bolestného položka č. 84 postihnutie srdca - priznané 260 bodov, navýšené o 50% za komplikovanejší spôsob liečenia a navýšenie o 50% za opakované invazívne katetrizačné kardiologické vyšetrenie, spolu 520 bodov a aj s bodovým ohodnotením za SSÚ - položka

č. 302c - srdcové poruchy ťažkého stupňa - priznané na 1000 bodov, navýšenie o 100%, celkovo 2.000 bodov.

1.7 Súd po zistení, že u žalobkyni došlo k poškodeniu zdravia počas jej hospitalizácie u žalovanej skúmal, či žalovaná je za poškodenie zdravia žalobkyne zodpovedná a dospel k záveru, že žalovaná nesie zodpovednosť za poškodenie zdravia žalobkyne. Túto skutočnosť mal súd preukázanú jednak výsluchmi svedkov a to MUDr. Vršanskej, stanoviskom Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, znaleckým posudkom, ktorý predložila žalobkyňa, ktorý súd však posúdil ako listinný dôkaz a aj znaleckým posudkom MUDr. Kovaľa, PhD. , ktorý bol aj vypočutý na pojednávaní na návrh strán sporu. Zo všetkých uvedených dôkazov vyplýva, že žalovaná nestanovila správne diagnózu Kawasakiho choroba, hoci tak podľa symptómov prítomných počas hospitalizácie žalobkyni urobiť mala, stanovila nesprávnu diagnózu a v dôsledku toho nenasadila správnu liečbu, pričom tento postup viedol k nezvratnému poškodeniu zdravia žalobkyne. I keď znalec konštatuje, že u žalobkyne išlo o atypický priebeh ochorenia s nekompletným klinickým aj laboratórnym obrazom, diagnózu lekári nestanovili správne, neuvažovali s ňou ani v diferenciálnom diagnostickom postupe o tejto diagnóze. V konaní nebolo sporné, že komplikácie u žalobkyni vznikli v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovanej.

1.8 Súd nemal žiadne pochybnosti o správnosti znaleckého posudku znalca MUDr. Kovaľa, PhD. Znalec bol aj vypočutý k námietkam produkovaným žalovanou, na ktoré fundovane odpovedal a svoj názor vyjadrený v znaleckom posudku, si podľa názoru súdu, obhájal. Na námietky žalovanej uviedol, že u žalobkyni neboli popísané spojovky, teda nebola dostatočne pri prijatí vyšetrená. Uviedol, že napriek konziliárnemu vyšetreniu nikto z lekárov nevyslovil podozrenie na Kawasakiho chorobu. U žalobkyni bol síce priebeh ochorenia atypický a to už aj vzhľadom na vek dieťaťa, ale podľa príznakov, ktoré neboli hneď pri prijatí a v prvých dňoch, sa dala stanoviť diagnóza. Kawasakiho choroba má tiež svoje špecifiká, časový priebeh a komplikácie, pričom znalec hodnotil priebeh celej hospitalizácie, teda odo dňa prijatia na infekčnú kliniku až po prepustenie z pediatrickej kliniky. Uviedol, že u žalobkyni jeden zo znakov - trvanie horúčky viac dní nebol splnený, ale z dôvodu, že sa ihneď pristúpilo k liečbe pulznými dávkami kortikoidov pre podozrenie s neuroinfekcie, tieto dávky ovplyvnili zápalový proces a tým došlo k poklesu teploty. Konjunktivitída priamo nebola diagnostikovaná, ale už v sesterských záznamoch je zápis o opuchu, začervenaní viečok. Zmeny na sliznici dutiny ústnej už pri prijatí na infekčnú kliniku boli zistené a aj afty na sliznici, belavé povlaky, opuch pier, zápal hrdla. Ďalej už pri prijatí boli zistené drobné lymfatické uzliny na krku obojstranne. Polymorfný exantém na koži je opakovaně popísaný pri prijíme na infekčnú kliniku. Erytém na dlaniach a ploskách nôh bol tiež popísaný, olupovanie nie je zaznamenané. Žalovaná tvrdila, že sa v rámci diferenciálno - diagnostiky uvažovalo aj o diagnóze Kawasakiho chorobe, žiadnym spôsobom ale toto tvrdenie nepreukázala, pričom znalec uviedol, že o tomto možno pochybovať, lebo kardiológ pri hodnotení echokardiologického nálezu by bol spomenul toto ochorenie a rovnako pri prepustení pacienta by bol odporúčal pravidelné kontroly na kardiologickej ambulancii. Ďalej poukázal na to, u žalobkyni sú záznamy o tachykardii v klude, čo je jeden z príznakov možného postihnutia kardiovaskulárneho systému. Inak povedané, bolo potrebné venovať pozornosť príznakom počas dlhšej doby, lebo uvedené ochorenie sa vyvíja postupne a najmä zopakovať echokardiograf a to po niekoľkých dňoch, lebo v prvých dňoch sa zmeny nemusia prejaviť.

1.9 Súd ďalej poukázal aj na tú skutočnosť, že pochybenie žalovanej skonštatovali aj znalci v znaleckom posudku, ktorý predložila žalobkyňa, súd tento posudok hodnotil ako listinný dôkaz a zistil z neho že znalci - lekári dospeli k rovnakému záveru, ako znalec pribratý súdom do konania. Záver o zodpovednosti žalovanej za poškodenie zdravia žalobkyni je totožný so závermi znalca MUDr. KOvaľa PhD. Okrem toho zodpovednosť žalovaného potvrdil aj Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 17. 9.2010, v ktorom konštatuje, že po zhodnotení všetkých dostupných údajov a stanoviska odborného konzultanta úradu v odbore pediatria, žalobkyni v období od 31.8.2009 do 16. 9.2009 nebola žalovaným poskytnutá zdravotná starostlivosť správne. K pochybeniu došlo tým, že zdravotníckymi pracovníkmi nebola správne stanovená diagnóza a preto aj následná liečba nebola adekvátna, čím došlo k vzniku kardiálnych komplikácií so všetkými dôsledkami na zdravotný stav žalobkyne. Tvrdenie žalovaného, že Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou nepristúpil k sankcii voči žalovanému považoval súd za irelevantné.

1.10 Po ustálení zodpovednosti žalovanej za škodu na zdraví žalobkyni sa súd zaoberal uplatnenými nárokmi žalobkyne a to náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia. Konštatoval, že ide o nároky nemajetkovej povahy, ktoré sú viazané výlučne na osobu poškodeného. Obidva nároky sa priznávajú jednorazovo, na základe lekárskeho posudku a pri určení výšky týchto nárokov sa vychádza z celkového počtu bodov, ktorými sa bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenie ohodnotilo v lekárskom posudku. Náhrada za vytrpené bolesti predstavuje náhradu za imateriálnu ujmu vzniknutú pri škode na zdraví. Jej cieľom je poskytnutím peňažných prostriedkov vyvážiť, prípadne zmierniť bolesti pri

samotnom odškodnení zdravia, pri liečení, pri odstraňovaní následkov poškodenia. Náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia predstavuje náhradu za preukázateľné nepriaznivé následky, ktoré trvalo a výrazným spôsobom sťažujú uplatnenie poškodeného v osobnom živote, či iných sférach jeho života, prípadne pri výkone povolania. Odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia musí byť primerané povahe následkov a ich predpokladanému vývoju a to v rozsahu, v akom sú obmedzené možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a spoločnosti. Oba nároky sú nárokmi samostatnými v tom zmysle, že priznanie nároku na bolestné nie je podmienené priznaním nároku za sťaženie spoločenského uplatnenia a naopak.

1.11 Súd priznal žalobkyni náhradu za bolestné v takej výške, ako bola uplatnená, lebo znalec, ktorého súd pribral do konania, sa oboznámil s bodovým ohodnotením stanoveným v znaleckom posudku predloženom žalobkyňou a stotožnil sa s výškou bodov určených žalobkyni za bolesť na 520 bodov, čo pri hodnote 1 bodu 14,46 eura predstavuje sumu 7.519,20 eura.

1.12 Pokiaľ ide o náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia aj v tejto časti nároku bol vypracovaný znalecký posudok znaleckou organizáciou forensic.sk, ktoré bodové ohodnotenie preskúmal aj do konania pribratý súdny znalec a s výškou bodov sa stotožnil. Výška bodového ohodnotenie sťaženeho spoločenského uplatnenia žalobkyne bola určená na 2000 bodov, pri hodnote bodu 14,46 eura predstavuje sťaženie spoločenského uplatnenia 28.920 eur. Čo sa týka mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, dospel súd k záveru, že u žalobkyne ide nesporne o prípad hodný osobitného zreteľa, odôvodňujúci na daný skutkový stav aplikáciu ustanovenia § 5 ods. 5 zákona č 427/2004 Z.z., pričom súd zvýšil náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia o 40% a to vzhľadom na trvalé následky na zdraví žalobkyne. Súd prihliadol najmä na vek žalobkyne, kedy vo veku 11 rokov utrpela infarkt myokardu, rozsiahle poškodenie koronárnych tepien, zmeny na srdci, ktoré sú trvalého charakteru, postihnutý srdcový sval je doživotne menejcenný. Zdravotný stav žalobkyne si vyžaduje pravidelné vyšetrowanie zobrazovacími vyšetrowacími metódami, dlhodobu brať lieky zabraňujúce vytváraniu zrazenín. Okrem liečby si jej stav vyžaduje osobitné režimové opatrenia a to vylúčenie športovej aktivity, ktorú súd však nemôže plnohodnotne porovnať so stavom pred ochorením, lebo navrhovateľka bola v čase vzniku choroby vo veku 11 rokov. Následky choroby sa prejavia pri jej štúdiu a aj výbere jej povolania, kedy si musí hľadať také štúdium a prácu, ktorá nebude vyžadovať zvýšenú fyzickú a psychickú námahu. Tým bude ovplyvnená aj jej možnosť uplatnenia na trhu práce. Okrem toho je obmedzená pri telesných a športových aktivitách. Závažnou skutočnosťou je, že poškodenie zdravia utrpela vo veľmi mladom veku 11 rokov, pričom jej miera funkčnej poruchy bola určená na 50%, t.j. ide o osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, pričom u dospelého jedinca by vznikol pri takejto miere nárok na invalidný dôchodok. Prognóza ochorenia aj pri dodržiavaní všetkých doporučení lekárov nie je dobrá, nakoľko poškodenie koronárnych tepien a srdcového svalu je nezvratné, môže sa len zhoršiť, pričom hrozí zavedenia baypasu, resp. až transplantácia srdca. Z uvedených dôvodov priznal súd k základnému bodovému ohodnoteniu sťaženeho spoločenského uplatnenia aj 40% zvýšenie, čo predstavuje sumu 11.568 eur / 28.920: 100 x 40 = 11.568 eur/, pričom potom celkové sťaženie spoločenského uplatnenia priznané žalobkyni predstavuje sumu 40.488 eur. Náhrada sťaženeho spoločenského uplatnenia vo svojej podstate predstavuje náhradu za preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre splnenie jeho spoločenských úloh. Predpokladom primeraného zvýšenia čiastky, zodpovedajúcej základnému počtu bodov zistenému lekárom, je existencia takých skutočností, ktoré umožňujú záver, že obmedzenie poškodeného nie je možné vyjadriť len základným odškodnením za sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré už samotné predstavuje náhradu za preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre životné úkony poškodeného a pre uspokojovanie a plnenie jeho životných a spoločenských potrieb a úloh. Aj podľa súdnej praxe (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/90/2004) za sťaženie spoločenského uplatnenia treba rozumieť vylúčenie alebo obmedzenie účasti poškodeného na plnom osobnom a rodinnom, spoločenskom, politickom, kultúrnom a športovom živote, či dokonca priame znemožnenie výkonu alebo voľby povolania, voľbu životného partnera, prípadne možnosti ďalšieho sebazvedávania, súd je v konaní vždy povinný skúmať, aké predpoklady mal pre životné a spoločenské uplatnenie poškodený pred vznikom škody. Len vo výnimočných prípadoch hodných osobitného zreteľa je možné sumy odškodnenia primerane zvýšiť nad najvyššie sadzby odškodnenia. Súd mal za to, že v súlade so zisteným skutkovým stavom na strane žalobkyne nastala taká závažná zmena, ktorá odôvodňovala mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 40% zo základného bodového ohodnotenia a v zostávajúcej časti nároku na zvýšenie SSÚ o ďalších 10% žalobu zamietol. Rozhodnúť o náhrade trov si súd vyhradil osobitným rozhodnutím do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej podľa § 151 ods. 3 O.s.p.

2.1 Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie intervenient (predtým vedľajší účastník) Komunálna poisťovňa a.s. na strane žalovanej, ktorý navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcich výrokoch I. a II. zrušil a vrátil vec súdu na ďalšie konanie. V dôvodoch svojho odvolania uviedol, že so súhlasom žalovanej ako účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje konania v zmysle ust. § 93 ods. 6 OSP podáva odvolanie, ktoré odôvodňuje troma odvolacími dôvodmi : 1 účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom(§205 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) OSP, 2. rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci(§ 205 ods. 2 písm. f) OSP) a 3. súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností/ § 205 ods. 2 písm. c/ OSP). K prvému odvolaciemu dôvodu-odňatie mu možnosti konať v predmetnom súdnom konaní uviedol, že je jednoznačne a nepochybne zrejmé zo samotnej chronológie úkonov súdu prvej inštancie po jeho vstupe do konania, do ktorého vstúpil oznámením zo dňa 03.04.2013, doručené súdu dňa 05.04.2013. Súd prvej inštancie vydal dňa 18.07.2013 uznesenie, ktorým pribral do konania znalca MUDr. Jána Kovaľa, PhD.. Uznesenie pritom nielenže mu nebolo ako vedľajšiemu účastníkovi vôbec doručované, ale podľa jeho názoru nebola splnená ani základná procesná podmienka na ustanovenie znalca v zmysle ust. § 127 ods. 1 prvá veta OSP, ktorého súd ustanoví až po vypočutí účastníkov, čo v tomto prípade splnené nebolo. Súd napriek tomu znalca ustanovil, pričom svojím postupom absolútne odňal vedľajšiemu účastníkovi možnosť konať pred súdom, keďže takýmto konaním mu bolo odňaté nielen právo vyjadriť sa k osobe znalca, namietat jeho prípadnú zaujatosť, či odbornosť, ale aj právo podieľať sa na formulácii otázok pre znalca a podobne. Navyše, ak znalec sám namietal svoju zaujatosť o ktorej sa síce v konaní rozhodovalo, ale ani tieto písomnosti mu ako vedľajšiemu účastníkovi neboli doručované. S poukazom na rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (rozhodnutie v prípade F. proti Slovenskej republike) a Najvyššieho súdu SR(uznesenie sp.zn. 3Cdo/466/2014 zo dňa 12.3.2015) má za to, že uvedený postup súdu prvej inštancie je odňatím mu možnosti konať pred súdom.

2.2 K druhému odvolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdeniu veci uviedol, že napriek vykonanému dokazovaniu nebol nie len že uspokojivo ale vôbec preukázaný základný atribút nevyhnutný k vzniku škody a tým je porušenie právnej povinnosti zo strany žalovanej pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti žalobkyni , pretože súd neuviedol k porušeniu akej právnej povinnosti žalovanou malo dôjsť, ale vždy je len ex post konštatovaný záver, že u žalobkyni došlo k prekonaniu Kawasakiho choroby, čo má byť údajne v dôsledku skutočnosti, že žalovaný neposkytol žalobcovi zdravotnú starostlivosť správne, keďže ju včas nediagnostikoval. O tom, že zdravotná starostlivosť nie je poskytnutá správne, môžeme hovoriť výlučne v prípade, ak poskytovateľ zdravotnej starostlivosti nevykoná všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby, pri zohľadnení súčasných poznatkov vedy. Z uvedeného potom ďalej vyplýva, že pokiaľ poskytovateľ zdravotnej starostlivosti vykoná všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby, poskytol zdravotnú starostlivosť správne. Skutočnosť, že sa následne a teda až ex post ukáže, že stanovená diagnóza v konečnom dôsledku správna nebola, je podľa jeho názoru právne bezvýznamná, pokiaľ ani súd, ani znalci, ani Úrad, nie sú schopní ex ante uviesť a stanoviť, aké iné či ďalšie zdravotné výkony mal či mohol žalovaný uskutočniť, t. j. nevedia určiť, či a k porušeniu akej právnej povinnosti zo strany žalovaného malo dôjsť. Uviedol, že nemôže zostať bez povšimnutia a právnej váhy, že po ukončení hospitalizácie u žalovanej žalobkyňa dobrovoľne a čisto z dôvodov, že nepocítovala subjektívne ťažkosti , neabsolvovala ďalšie kardiologické vyšetrenie, na ktoré bola dňa 23.10.2009 rájonnym pediatrom odoslaná, ale toto absolvovala až dňa 20.11.2009. Z časového sledu udalostí sa potom podľa názoru intervenienta dá kvalifikovane predpokladať, že k výskytu aneuryziem došlo práve v tomto časovom období, a to bez pričinenia, príp. porušenia právnej povinnosti zo strany žalovaného. Má za to, že vzhľadom na vyššie uvedené závery ohľadom neexistencie a nepreukázania porušenia akejkoľvek právnej povinnosti pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti zo strany žalovanej možno označiť závery súdu prvej inštancie v rozsudku za arbitrárne a vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pokiaľ by zo strany žalovanej aj bola preukázaná zodpovednosť za škodu na zdraví žalobkyne, nesprávne právne posúdenie možno badať aj pri určovaní zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 Zákona o bolestnom. V žalobe sa žalobkyňa domáhala mimoriadneho zvýšenia vo výške 50% pričom súd prvej inštancie v rozsudku priznal zvýšenie vo výške 40%, keď toto považoval za zodpovedajúce zisteným skutočnostiam na strane žalobkyne. Bez toho, aby spochybni alebo zľahčoval či inak marginalizoval súčasný zdravotný stav žalobkyne a prípadný (aj keď teoretický) nepriaznivý budúci vývoj, priznané zvýšenie o 40 % možno podľa jeho názoru považovať vzhľadom na podmienky aplikácie najvyššieho možného (50%) zvýšenia a k nemu sa približujúceho zvýšenia podľa súdnej praxe, za neprímerané a v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR zo dňa 23.4. 2015 sp. zn. 4Cdo/126/2015.

2.3 K ďalšiemu odvolaciemu dôvodu a to nevykonanie navrhnutých dôkazov v odvolaní uviedol, že už pri prvom úkone vo veci samej namietal bodové ohodnotenie bolestného a SSU tak, ako boli prezentované v znaleckom posudku, ktorý tvoril prílohu žaloby. Ohodnotenie tak, ako bolo v tomto listinnom dôkaze priznané, bolo totiž absolútne bez odôvodnenia ako v časti bolestného, tak aj v časti SSU, je nepreskúmateľné a zmätočné a nevysporiadal sa s ním ani súdny znalec, ktorý žiadnym spôsobom relevantne nevysvetlil a neobhájil priznanie bodového ohodnotenia v maximálnej možnej výške. Je toho názoru, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k neúplnému zisteniu skutkového stavu, keďže súd prvej inštancie opakovaním rozhodol o zamietnutí návrhov na doplnenie dokazovania požadovaných žalovanou (kontrolný znalecký posudok), ktoré boli potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností k otázke bodového ohodnotenia bolestného a SSU. Rozsudok je tak zaťažený vadou arbitrárnosti, zmätočnosti a nepreskúmateľnosti. Zároveň uviedol, že ustanovenie znalca MUDr. Kovaľa PhD. a jeho znalecký posudok, nemohol súd použiť v tomto konaní, s poukazom na v odvolaní už namietaný nesprávny procesný postup súdu pri pribratí tohto znalca do konania. Napriek uvedenému súd prvej inštancie zamietol návrh žalovanej na vypracovanie „kontrolného“ znaleckého posudku. Vzhľadom na uvedené je podľa jeho názoru zrejmé, že súd prvej inštancie nevykonala dôkazy navrhované žalovaným a teda neúplne zistil skutkový stav veci.

4. K odvolaniu intervenienta sa písomne vyjadrila žalobkyňa, ktorá navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania. Žalobkyňa je toho názoru, že dôvody odvolania sú intervenientom vykonávané, pretože súd prvej inštancie sa veľmi podrobne vecou zaoberal, dôkazy zrozumiteľne a jasne vyhodnotil, vyvodil z nich správny právny záver a pokiaľ žalobe vyhovel, uskutočnil tak v súlade s právom a v neposlednom rade aj dobrými mravmi, morálkou a slušnosťou. Nie je pravdou, že by intervenient nebol v konaní vypočutý, prípadne že mu nebola doručená včas žaloba, všetky tieto svoje práva si realizoval, bol riadne a niekoľkokrát vypočutý, mal možnosť vyjadriť sa k znaleckému posudku, klásť znalcovi na pojednávaní otázky a podobne. Zaujatosť alebo nezáujatosť znalca si vyriešil súd sám a v súlade so zákonom, a nie je v tomto prípade rozhodujúce želanie odvolateľa. Všetky rozhodujúce písomnosti boli intervenientovi doručené a mal možnosť sa k nim riadne a včas vyjadriť, klásť svedkom otázky a vyjadrovať sa k ich výpovediam, ako i ku všetkým písomnostiam, ktoré sa v spise nachádzajú. Podľa názoru intervenienta rozhodnutie súdu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Taktiež z rozsiahlej praxe a judikatúry súdov je ustálené, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd prvej inštancie sa tejto časti svojho rozsudku venoval dostatočne a logickým spôsobom zhodnotil dokazovanie a vyvodil z neho aj správne právne závery. Intervenient vôbec nebral do úvahy zásadné a rozhodujúce dôkazy, a to záver Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou zo dňa 17.10.2010, ktorý konštatoval, že jednak bola pochybením zdravotníckych pracovníkov žalovaného nesprávne stanovená diagnóza, bola nesprávne stanovená následná liečba a došlo k poskytnutiu zdravotnej starostlivosti, ktorá nebola v súlade so zákonom o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, okrem toho bolo zistené, že zdravotná dokumentácia žalobkyne v dohliadanom období nebola vedená správne, čím boli porušené príslušné ustanovenia zákona č. 576/2004 Z.z.. Ďalej sa v spise nachádza znalecký posudok znaleckej organizácie Forensic, ktorý bol vypracovaný na žiadosť žalobkyne, a ktorého závery sú taktiež jednoznačne v tom zmysle, že nebola správne poskytnutá zdravotná starostlivosť žalobkyne zo strany žalovaného, nebola správne a včas diagnostikovaná závažná choroba, a to tzv. Kawasakiho choroba, pričom už počas hospitalizácie boli plne vyvinuté štyri zo šiestich príznakov tejto choroby. Pritom celý tím lekárov, ktorí poskytovali zdravotnú starostlivosť mohol zabrániť závažným a život ohrozujúcim následkom tejto choroby tým, že žalobkyňu stačilo poskytnúť v akútnej fáze správne lieky. S obodovaním bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyňou predloženom posudku sa v plnom rozsahu stotožnil aj súdom ustanovený znalec MUDr. Ján Kovaľ, ktorý vo svojom znaleckom posudku tiež konštatoval, že žalobkyňu počas jej hospitalizácie vo FN Nitra v dobe od 31.08.2009 do 16.09.2009 nebola poskytovaná zdravotná starostlivosť správne, nebola správne stanovená diagnóza Kawasakiho choroby a tým aj následná liečba, čím došlo k vývoju najzávažnejších komplikácií tohto ochorenia - boli potvrdené obrovské vakovité rozšírenia pravej a ľavej koronárnej tepny s jej uzáverom na podklade krvnej zrazeniny Bol potvrdený aj infarkt myokardu, žalobkyňa má trvalé následky, je obmedzovaná v bežnom živote a v podstate je čakateľka na transplantáciu srdca. Súd prvej inštancie pod tieto skutkové zistenia podriadil aj správne ustanovenia príslušných zákonov. Podľa odvolateľa súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonala navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Za neúplne zistený skutkový stav nemožno

považovať to, ak mal súd za dostatočne preukázané na základe troch hore citovaných odborných stanovísk jednoznačné zavinenie a zodpovednosť žalovanej, aby na želanie žalovanej a intervenienta vo veci dával vyhotovovať kontrolný znalecký posudok. Všetky stanoviská odborníkov boli zhodné a jednoznačne smerovali k zavineniu žalovanej, preto ustanovenie kontrolného znalca sa javí ako nadbytočné. Nemožno považovať za neúplne zistený skutkový stav ani skutočnosť, že súd nevykonal dôkazy podľa predstáv intervenienta. Intervenient vo svojom odvolaní uviedol, že rozsudok je údajne zaťažený vadou arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti. Podľa súdnej praxe nepreskúmateľné rozhodnutie je také rozhodnutie, keď výnimočne písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. V danom prípade napadnutý rozsudok vo svojich dôvodoch obsahuje veľmi logické, jasné a zrozumiteľné vysvetlenie všetkých zásadných dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, a je tak citlivo poskladané, že v žiadnom prípade nemožno hovoriť o jeho zaťažení vadou arbitrárnosti alebo nepreskúmateľnosti.

5. Žalovaná sa k odvolaniu intervenienta písomne nevyjadрила.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len "CSP") viazaný dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je treba v napadnutých vyhovujúcich výrokoch, vo ako vecne správny potvrdiť.

7. Súd prvej inštancie aplikoval v tejto veci ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ktorý však bol dňom 1. júla 2016 zrušený Civilným sporovým poriadkom. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vydal dňa 2.12.2015, t. j. ešte za účinnosti predchádzajúceho procesného predpisu, ktorým bol Občiansky súdny poriadok. Odvolací súd rozhodujúc vo veci už v čase účinnosti Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) postupoval v súlade s ustanovením § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Rešpektujúc, že podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované aj po 30. júni 2016., odvolací súd všetky procesné úkony strán a procesný postup súdu prvej inštancie posudzoval ešte podľa ustanovení OSP a na odvolacom súde už podľa CSP účinného od 01.07.2016. Nevyhnutnosť takéhoto posudzovania vyplýva tiež zo základných princípov Civilného sporového poriadku, a to princípu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty, vrátane naplnenia legitímnych očakávaní strán odvolacieho konania, ktoré začalo za účinnosti skoršej úpravy procesného práva (Čl. 2 ods. 1 a ods. 2 CSP), a princípu ústavne konformného i eurokonformného výkladu noriem vnútroštátneho práva (Čl. 3 ods. 1 CSP). Preto odvolací súd v rozhodovacom procese aplikoval už ustanovenia CSP.

8. Podľa § 415 Občianskeho zákonníka, každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

9. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

10. Podľa § 444 občianskeho zákonníka pri škode na zdraví sa jednorazovo odškodňujú bolesti poškodeného a sťaženie spoločenského uplatnenia.

11. Podmienky pre poskytovania bolestného a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a výšku týchto náhrad ustanovuje zákon č. 423/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za SSU.

12. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny a dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia s ohľadom na odvolacie dôvody uvádza nasledovné:

13. Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podal len intervenient na strane žalovanej, ktorá odvolanie nepodala, ale vyslovila s odvolaním intervenienta písomný súhlas, ktorý pripojil odvolateľ k svojmu odvolaniu. Odvolací súd sa preto najskôr zaoberal prípustnosťou odvolania intervenienta, ak odvolanie nepodala žalovaná (§ 360 CSP). Komunálna poisťovňa a.s. vstúpila do konania ako vedľajší účastník na strane žalovanej a aj odvolanie podala len poisťovňa ako vedľajší účastník, ešte za účinnosti predchádzajúceho procesného predpisu OSP. Odvolací súd rozhodujúc o tomto odvolaní už za účinnosti nového procesného predpisu- CSP účinného od 01.07.2016, postupoval podľa § 470 ods. 1 ,2 CSP podľa ktorého ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred

dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Preto odvolanie podané len Komunálnou poisťovňou ako intervenientom(predtým vedľajší účastník) na strane žalovanej, ktorá ale sama ako strana sporu odvolanie nepodala, no vyjadrila súhlas s týmto odvolaním intervenienta (§ 360 ods. 2 CSP), odvolací súd prejednal ako odvolanie intervenienta (§ 81 CSP) ktorý môže podať odvolanie so súhlasom strany, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté a ktorý má právny záujem na výsledku sporu, vzhľadom k existencii poistnej zmluvy o poistení zodpovednosti prevádzkovateľa neštátneho zdravotníckeho zariadenia medzi žalovanou a intervenientom, z ktorej bude musieť v prípade neúspechu žalovanej v spore plniť.

14.1 Prvý odvolací dôvod odňatie možnosti konať pred súdom (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP) odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom pri ustanovení znalca znemožnil strane (intervenientovi) aby uskutočňoval patriace jej procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal, že napriek tomu, že v súlade s § 93 ods. 3 OSP vstúpil do konania ako vedľajší účastník na strane žalovanej dňa 5.4.2013 a mal rovnaké práva ako žalobkyňa a žalovaná, súd mu nedoručil uznesenie zo dňa 18.07.2013, ktorým pribral do konania znalca MUDr. Jána Kovaľa a nebola splnená ani procesná podmienka na ustanovenie znalca (§ 127 ods. 1 prvá veta OSP) podľa ktorej mal súd ustanoviť znalca až po vypočutí účastníkov. Súd mu uvedeným postupom mal odňať ako vedľajšiemu účastníkovi možnosť konať pred súdom, teda vyjadriť sa k osobe znalca, namietat jeho prípadnú zaujatosť či odbornosť a podieľať sa na formulácii otázok pre znalca. S poukazom na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (F. proti SR) a NS SR sp. zn. 3Cdo 466/2014 mal za to, že v prejednávanej veci uvedený postup súdu je odňatím možnosti intervenientovi konať pred súdom.

14.2 Odvolací súd sa zaoberal týmto dôvodom odvolania intervenienta a dospel k záveru, že intervenientom namietaný procesný postup súdu prvej inštancie pri ustanovení znalca nie je dôvodom pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP. V závislosti od povahy jednotlivých procesných podmienok prichádza do úvahy zrušenie rozhodnutia a prípadný ďalší procesný postup súdu prvej inštancie. Nie každý nedostatok procesnej podmienky musí mať za následok zrušenie rozhodnutia. Zákonným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia je aj existencia vady konania, ktorá sa prejavila v takom nesprávnom procesnom postupe, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Porušenie práva na spravodlivý proces sa môže prejavovať v ktoromkoľvek štádiu konania na súde prvej inštancie. Nie každé porušenie však musí viesť k zrušeniu odvolaním napadnutého rozhodnutia. Úlohou odvolacieho súdu je posúdiť závažnosť každého porušenia. Dôvodom na zrušenie rozhodnutia je preto taký zásah do práva na spravodlivý proces, ktorý vzhľadom na jeho povahu alebo intenzitu nie je možné napraviť.

14.3 Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že je pravdou tvrdenie intervenienta, že mu nebolo doručené uznesenie o ustanovení znalca, čo odvolací súd nevyhodnotil ako takú vadu konania, ktorá by bola dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku. Vychádzal z toho, že v celom ďalšom konaní pred súdom prvej inštancie bol voči intervenientovi dodržaný procesný postup- bol mu doručený znalecký posudok, mal možnosť sa k nemu vyjadriť, klásť otázky znalcovi na pojednávaní, čím došlo k zhojeniu tohto procesného nedostatku. Pokiaľ intervenient tvrdil, že nemal možnosť sa vyjadriť k osobe znalca a namietat jeho prípadnú zaujatosť a odbornosť, v konaní tak urobila strana sporu a jej námietkam k osobe znalca nebolo vyhovené.

14.4 Obsah práva na spravodlivý proces je široký a porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Odvolací súd vychádzajúc z vyššie uvedeného prijal záver, že pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP nebol preukázaný zákonný dôvod.

15.1 Druhým odvolacím dôvodom bolo odvolateľom namietané nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) ktoré videl odvolateľ v tom, že vykonaným dokazovaním nebol preukázaný základný atribút zodpovednosti za škodu a tým je porušenie právnej povinnosti žalovanou pri poskytnutí zdravotnej starostlivosti žalobkyni. Na to, aby vznikla občianskoprávna zodpovednosť pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti je potrebné aby boli splnené štyri základné predpoklady. Prvým predpokladom je protiprávnosť konania, tzn. že poskytovateľ postupoval „non lege artis“ a teda v rozpore s objektívnym právom. Druhou podmienkou je vznik škody (ujmy) ako následok protiprávneho konania poskytovateľa. Treťou podmienkou je príčinná súvislosť (kauzálny nexus), tzn. že protiprávne konanie má priamu spojitosť so vzniknutou ujmom. Posledným predpokladom pre vznik občianskoprávnej zodpovednosti

je zavinenie, ktoré možno charakterizovať ako vnútorný psychický vzťah zodpovedného subjektu k vlastnému protiprávne úkonu a k ujme ako k výsledku tohto protiprávneho úkonu. Zavinenie sa však vyžaduje len v prípadoch tzv. subjektívnej zodpovednosti, ktorej nositeľom môžu byť len fyzické osoby, a v prípade tzv. objektívnej zodpovednosti sa neskúma. To znamená, že ak má občianskoprávna zodpovednosť vzniknúť, ujmu pacienta musí spôsobiť zavinené protiprávne konanie poskytovateľa. V tomto konkrétnom prípade tým, že zdravotní pracovníci žalovanej nesprávne stanovili diagnózu a nesprávne bola stanovená aj následná liečba, porušila žalovaná zákonnú povinnosť poskytovateľa, čo malo za následok poškodenie zdravia žalobkyne. Na základe uvedených skutočností nemožno spochybníť vznik občianskoprávnej zodpovednosti u poskytovateľa za škodu na zdraví žalobkyne. V tejto súvislosti treba povedať, že v prípadoch kedy je konaním poskytovateľa, osobe spôsobená škoda na zdraví dotýčaný poškodený má vždy právo na primeranú satisfakciu. Náhradu si poškodený môže v prvom rade uplatniť priamo u poskytovateľa, a to na základe mimosúdnej dohody medzi subjektmi. No v prípade, ak ku konsenzu medzi stranami nedôjde, poškodený má právo obrátiť sa na príslušný súd, ktorý o náhrade rozhodne.

15.2 Odvolací súd dospel rovnako ako súd prvej inštancie k záveru, že konanie žalovanej, ktorá neposkytla žalobkyne počas jej hospitalizácie v období od 31.08.2009 do 16.09.2009 zdravotnú starostlivosť správne v súlade s ust. §4 ods. 3 zák. č 576/2204 Z.z. o zdravotnej starostlivosti tým, že pracovníkmi žalovanej nebola správne stanovená diagnóza a preto aj následná liečba nebola adekvátna, je treba hodnotiť ako protiprávne, teda za postup non lege artis.

15.3 Nesprávne právne posúdenie vecí predstavuje právnu vadu rozhodnutia a tento odvolací dôvod je naplnený len v prípade, keď na zistený skutkový stav súd : 1 nesprávne aplikoval právnu normu, 2 aplikoval nesprávnu právnu normu, 3. obsah správnej normy nesprávne interpretoval a 4. správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval. Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdu prvej inštancie na danú vec aplikoval správnu právnu normu aj ju správne interpretoval a aplikoval na zistený skutkový stav, preto nie je daný tento zákonný dôvod na zrušenie rozsudku. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie primerane vysvetlil, v čom spočívalo protiprávne konanie žalovanej (nesprávne poskytnutá zdravotná starostlivosť), vznik škody (poškodenia zdravia žalobkyne), príčinnú súvislosť medzi konaním škodcu a vzniknutou škodou (nesprávnym stanovením diagnózy a následnej nesprávnej liečby došlo ku škode na zdraví žalobkyne) pri objektívnej zodpovednosti žalovanej za škodu. Súd prvej inštancie sa veľmi starostlivo a podrobne zaoberal skutkovým stavom a veľmi logickým spôsobom dospel k zisteniam, ktoré potom zvýraznil aj vo svojom rozhodnutí. To majú svoju logiku, je opreté o dôkazy, a preto nie je možné bez ďalšieho len konštatovať, že bol skutkový stav nesprávne zistený. Okolnosť, že tento záver intervenienta na strane neúspešnej žalovanej neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 O.s.p.).

16. Tretím odvolacím dôvodom bolo nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností § 365 ods. 1 písm. e) CSP (vypracovanie kontrolného znaleckého posudku, čím súd neúplne zistil skutkový stav veci (riadne a presvedčivé bodové ohodnotenie bolestného a SSU) .

Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 ods. 1 CSP , ktorý je totožný s ust. § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie strán sporu. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu. Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával navrhovaný dôkaz nemožno vyvodiť, že nevykonaním žalovanou navrhovaného dokazovania (kontrolného znaleckého posudku) súd neúplne zistil skutkový stav veci. Súd prvej inštancie v dôvodoch rozsudku uviedol, prečo nepovažoval za potrebné vykonať navrhovaný kontrolný znalecký posudok, s čím sa odvolací súd stotožňuje. Za neúplne zistený skutkový stav nemožno

považovať to, že súd prvej inštalácie na návrh žalovanej a intervenienta nevykonal kontrolné znalecké dokazovanie, keď mal za dostatočne preukázané troja odbornými stanoviskami (Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, znaleckým posudkom znaleckej organizácie Forensic a znaleckým posudkom súdom ustanoveným znalcom MUDr. Jánom Kovalom) zodpovednosť žalovaného za škodu na zdraví žalobkyne ako aj určenie bodového ohodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia žalobkyne, ktoré sa jednoznačne zhodovali. Za tejto situácie potom ustanovenie kontrolného znaleckého posudku by bolo nadbytočné ako to konštatoval aj súd prvej inštalácie.

17. Odvolací súd na záver konštatuje, že zamietnutie žaloby z dôvodov namietaných intervenientom, v tomto prípade, by podľa názoru dovolacieho súdu nezodpovedalo požiadavke spravodlivého súdneho rozhodovania. Je totiž povinnosťou súdu v každej prejednávanej veci vyvinúť maximálne úsilie pre nájdenie takého riešenia, ktoré bude zlučiteľné so všeobecnou predstavou spravodlivosti a napadnutý rozsudok súdu prvej inštalácie tomu zodpovedá.

18. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštalácie potvrdil a to s poukazom na ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd nerozhodol, pretože o trovách celého konania bude rozhodovať súd prvej inštalácie po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

1.13

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštalácii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).